

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.630 van 29 mei 2018
in de zaak A. 218.167/XIV-36.878**

In zake : Roel DOM
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Catherine Bibaer
 kantoor houdend te 2990 Wuustwezel
 Bredabaan 1017
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD ANTWERPEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Inge Derde en Karel De Schoenmaeker
 kantoor houdend te 1930 Zaventem
 Luchthaven Nationaal 1J
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 januari 2016, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 27 november 2015 van de burgemeester van de stad Antwerpen tot verlenging van de voorlopige schorsing van verzoeker bij ordemaatregel voor de duur van vier maanden, welke een inhouding van 25% van de bruto maandwedde inhoudt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 januari 2018.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Catherine Bibaer, die verzoeker bijstaat, en advocaten Inge Derde en Karel De Schoenmaeker, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is commissaris bij de lokale politie Antwerpen. Vanaf 11 juli 2011 is hij van een vorige functie overgeplaatst naar de directie Operaties, dienst Algemene Reserve en Bijstand, waar hij pelotonmanager van een nieuw proactief team (hierna: het PROA-team) wordt.

Omdat er ernstige problemen in dat team zouden zijn, beslist de korpschef van de lokale politie Antwerpen op 25 januari 2013 om verzoeker bij hoogdringendheid te ontheffen uit de functie van pelotonmanager bij de directie Operaties, dienst Algemene Reserve en Bijstand en hem te herplaatsen naar de

afdeling Verkeer als stafmedewerker Training en Interne Communicatie (hierna: STIC).

Verzoeker stelt een beroep tot nietigverklaring in en de Raad van State vernietigt de voornoemde beslissing van 25 januari 2013 met arrest nr. 229.027 van 4 november 2014.

Verzoeker wil vervolgens zijn functie van pelotonmanager in de dienst Algemene Reserve en Bijstand hernemen, doch met een besluit van de korpschef van de lokale politie Antwerpen van 21 november 2014 wordt hem dienstvrijstelling verleend omdat de korpschef na de vernietiging van de beslissing van 25 januari 2013 overweegt “bij toepassing van artikel 22 RIM een nieuwe ordemaatregel tot herplaatsing te nemen” en omdat het, “gelet op de vertrouwensbreuk die werd vastgesteld tussen het PROA-team en CP Roel Dom, [...] in afwachting van de verdere afhandeling van de procedure overeenkomstig artikel 22 RIM [is] aangewezen CP Roel Dom een dienstvrijstelling toe te kennen”.

Daarna volgt nog briefwisseling tussen verzoeker, de stad Antwerpen en de lokale politie Antwerpen betreffende een mogelijke nieuwe toepassing van artikel 22 van het reglement op interne mobiliteit (hierna: het RIM) van de lokale politie Antwerpen in hoofde van verzoeker.

3.2. Met een brief van 3 maart 2015 deelt een advocaat-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen aan de verwerende partij een brief mee van de procureur des Konings van Antwerpen van 26 februari 2015. In deze laatste brief verklaart de afdelingsprocureur kennis te nemen van een klacht met burgerlijke partijstelling, op 20 februari 2015 ingediend door de korpschef van de lokale politie Antwerpen tegen verzoeker wegens lasterlijke aangifte en laster. De korpschef verwijst in die klacht naar diverse eerdere klachten van verzoeker tegen de korpschef en andere leden van het korps, alsmede naar diverse uitlatingen van verzoeker in diverse media. Volgens de afdelingsprocureur is in de klacht met burgerlijke partijstelling sprake van een lastercampagne die als doel heeft de

korpschef zoveel mogelijk schade toe te brengen in zijn privé- en professioneel leven, minstens om zijn ambt te destabiliseren. De afdelingsprocureur verklaart ook op de hoogte te zijn van een klacht met burgerlijke partijstelling van verzoeker tegen de vroegere korpschef wegens gelijkaardige feiten en van diverse andere klachten van verzoeker, onder meer bij de arbeidsauditeur te Antwerpen wegens pesten op het werk. De afdelingsprocureur is van oordeel dat de initiatieven uitgaande van verzoeker en diens acties tegen de korpschef een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst. Hij vraagt de verwerende partij te willen nagaan of zich maatregelen opdringen om de goede werking van de dienst te verzekeren en te vrijwaren.

3.3. Op de vergadering van het uitgebreide Directiecomité (hierna: het Dircom+) van 12 maart 2015 bevaart de korpschef van de lokale politie Antwerpen de aanwezige leden omtrent de mogelijkheden tot herplaatsing van verzoeker.

Uit de antwoorden op deze bevraging blijkt dat de leden van het Dircom+ een toekomstige samenwerking met verzoeker niet mogelijk zien wegens een gebrek aan draagvlak en aan vertrouwen in de persoon van verzoeker. Als redenen worden aangehaald de vele persartikels waarin verzoeker het korps in een slecht daglicht stelde, het opnemen van gesprekken die verzoeker met zijn collega's voerde, de klachten van verzoeker tegen verschillende collega's en de vele moeilijke werksituaties die verzoeker in het verleden heeft gecreëerd.

3.4. Met een beslissing van de verwerende partij van 2 april 2015 wordt aan verzoeker de voorlopige schorsing bij ordemaatregel opgelegd voor de duur van vier maanden, met ingang van 2 april 2015. Er wordt bepaald dat de voorlopige schorsing een inhouding van 25% van de bruto maandwedde inhoudt. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is bij de Raad van State bekend onder het nr. A. 215.515/XIV-36.358.

Met een beslissing van de verwerende partij van 28 juli 2015 wordt de voorlopige schorsing bij ordemaatregel verlengd in aansluiting met de lopende voorlopige schorsing, voor de duur van vier maanden. Deze beslissing houdt een inhouding van 25% van de bruto maandwedde in. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is bij de Raad van State bekend onder het nr. A. 216.623/XIV-36.595.

3.5. Met een beslissing van de verwerende partij van 27 november 2015 wordt de voorlopige schorsing bij ordemaatregel opnieuw verlengd in aansluiting met de lopende voorlopige schorsing, voor de duur van vier maanden. Deze beslissing houdt een inhouding van 25% van de bruto maandwedde in.

Dit is de bestreden beslissing. Ze is als volgt gemotiveerd:

“[...]

2. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen

2.1 Uiteenzetting van de feiten en omstandigheden

Op 5 maart 2015 nam ik kennis van de brief van de advocaat-generaal [M.T.] waarbij ter informatie en voor eventueel verder gevolg de brief van de procureur des Konings van 26 februari 2015 (ref. AN.xx.xx.xxx/xx) werd gevoegd m.b.t uw persoon.

De inhoud van de brief van de procureur des Konings luidt als volgt:

‘Mijnheer de burgemeester

Met verwijzing naar de onderrichtingen zoals vergat in de omzendbrief COL/42003 inzake de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten wens ik u in kennis te stellen van het volgende.

Mijn ambt neemt heden kennis van een klacht met burgerlijke partijstelling wegens lasterlijke aangifte en laster dewelke op 20 februari 2015 werd neergelegd door Hoofdcommissaris [S.M.] (korpchef van de lokale politie Antwerpen) lastens commissaris Roel Dom (eveneens werkzaam bij de lokale politie Antwerpen).

In de klacht met burgerlijke partijstelling wordt verwezen naar diverse eerdere klachten uitgaande van commissaris Roel Dom tegen korpchef [S.M.] en andere leden van het politiekorps, ondermeer een klacht met burgerlijke partijstelling van 18 september 2013 wegens valsheid in geschrifte en laster.

Middels voormelde klachten wordt door commissaris Dom een ordemaatregel d. d. 25 januari 2013 aangevochten en de daaraan gekoppelde herplaatsing binnen het korps. In het verleden werd door betrokkene overigens ook een klacht met burgerlijke partijstelling neergelegd lastens voormalig korpchef [E.B.] voor gelijkaardige feiten.

Mijn ambt is tevens op de hoogte van nog diverse andere klachten uitgaande van commissaris Dom, ondermeer een klacht dd. 20/11/2014 bij de arbeidsauditeur te Antwerpen wegens pesten op het werk en verschillende procedures bij de Raad van State.

In de klacht van korpschef [S.M.] wordt verwezen naar diverse uitlatingen vanwege voornoemde commissaris Dom in diverse media met betrekking tot de door hem neergelegde klachten. In de klacht met burgerlijke partijstelling is er tevens sprake van een lastercampagne die tot doel heeft de korpschef zoveel mogelijk in zijn privé- en professioneel leven schade toe te brengen, minstens zijn ambt te destabiliseren.

Het is evident dat de huidige klacht met burgerlijke partijstelling inzake lasterlijke aangifte en laster samenhangt met de reeds eerdere ingediende klachten van commissaris Roel Dom tegen korpschef [S.M.], in zoverre dat het resultaat hieraan dient afgewacht te worden.

Ongeacht de afloop van voormelde onderzoeken en het gevolg dat eraan gegeven zal worden, is mijn ambt van oordeel dat de initiatieven uitgaande van commissaris Dom en de acties lastens zijn korpschef een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst.

U zal dan ook willen nagaan of er zich maatregelen opdringen om de goede werking van de dienst te verzekeren en te bewaren.

Met hoogachting

[L.F.]

Afdelingsprocureur”

2.2 Uiteenzetting van de gevolgen

Ik acht de aantijgingen aan uw adres opgenomen in de bijlage aan de brief van de advocaat-generaal [M.T.] bijzonder ernstig.

Er werd in de brief immers verwezen naar drie belangrijke punten:

- o Er zijn diverse (straf)klachten door u neergelegd, evenwel niet alleen tegen korpschef [S.M.] maar ook tegen voormalig korpschef [E.B.] en andere leden van het politiekorps waaronder commissaris van politie [P.G.];

Ik had al kennis van (een deel van) deze klachten, heb deze steeds ernstig genomen en daarom heb ik in het verleden aan de algemene inspectie (AIG) de opdracht gegeven om een voorafgaand onderzoek in te stellen lastens korpschef [S.M.] en commissaris van politie [P.G.].

Belangrijk hierbij is te vermelden dat deze onderzoeken (vooralsnog) niet hebben geleid tot het vaststellen van laakbare / strafbare feiten ten laste van korpschef [S.M.] en commissaris van politie [P.G.].

Ook de strafonderzoeken door het openbaar ministerie zelf hebben nog niet geleid tot enige daad van vervolging *a fortiori* tot enige doorverwijzing naar de correctionele rechtbank.

- o Verder is er sprake van verschillende uitlatingen door u in diverse media met betrekking tot de door u neergelegde klachten en procedures tegen o.a. korpschef [S.M.], die hebben geleid tot een klacht met burgerlijke partijstelling lastens u wegens laster en lasterlijke aangifte, neergelegd door korpschef [S.M.].

De procureur des Konings stelt daarbij dat in de klacht van korpschef [S.M.] aan deze media-uitlatingen zeer zwaar wordt getild omdat deze volgens de korpschef een lastercampagne uitmaakt die tot doel heeft hem zoveel mogelijk in zijn privé- en professioneel leven schade toe te brengen en minstens zijn ambt te destabiliseren.

Daarenboven kwam de procureur tot de vaststelling - en vermeldt dit ook expliciet - dat er diende nagegaan te worden of de door u gestelde handelingen de goede werking van het politiekorps bedreigden. Hij vond dan ook dat ik diende na te gaan of maatregelen zich opdrongen om de goede werking van de dienst te verzekeren en te bewaren.

Om desgevallend te vermijden dat u bij ordemaatregel voorlopig diende te worden geschorst, werden op 12 maart 2015 de leden van het Dircom+ van Lokale

Politie Antwerpen bevraagd met betrekking tot de mogelijkheden, tof herplaatsing binnen de organisatie.

Tijdens de zitting werd echter vastgesteld dat al de leden van het Dircom+ een toekomstige samenwerking met u onmogelijk achten wegens het gebrek aan draagvlak en vertrouwen in uw persoon.

Dit was het gevolg van de vele persartikels waarin u het korps in een slecht daglicht stelde, van uw opnames van uw gesprekken met collega's zonder dat deze op de hoogte waren van de opnames, van de (straf)klachten die u tegen verschillende collega's had ingediend en van de vele moeilijke werksituaties die u in het verleden creëerde.

Mede door dit advies van de leden van het Dircom+ was ik genoodzaakt om u bij ordemaatregel d.d. 2 april 2015 voorlopig te schorsen.

Ik heb inmiddels, in mijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid, een grondige analyse gemaakt van het advies van de leden van het Dircom+, van uw positie binnen het politiekorps en van de verschillende door u geïnitieerde procedures, waarbij onder meer de stad Antwerpen is betrokken. Ik heb hierbij ook de nodige stukken opgevraagd bij de procureur des Konings en de arbeidsauditeur.

Ik kan enkel vaststellen dat u oneigenlijk gebruik hebt gemaakt van zowel uw recht tot het instellen van een gerechtelijke procedure als van uw recht om uw verhaal in de media bekend te maken. De wijze waarop u van deze rechten geen gebruik maar misbruik heeft gemaakt, heeft tot gevolg dat het imago van het politiekorps wordt geschaad en de goede werking van het politiekorps wordt gedestabiliseerd.

Het is duidelijk dat deze situatie niet kan blijven duren en een definitieve oplossing nodig is, zeker om de rust binnen het korps terug te brengen.

Ik heb om deze reden op 15 juli 2015 een inleidend verslag opgesteld waarbij ik u mijn voornemen kenbaar maakte om u de zware tuchtstraf 'ontslag van ambtswege' op te leggen. Het inleidend verslag werd u op 15 juli 2015 aangetekend verzonden zodat de tuchtprocedure lastens u werd opgestart.

U werd in dit kader gehoord op de hoorzitting d.d. 25 augustus 2015 waar ook namens u een schriftelijk verweer werd overhandigd.

Op basis van de feiten opgenomen in mijn inleidend verslag en uw schriftelijke en mondelinge verweermiddelen geformuleerd op 25 augustus 2015, heb ik uiteindelijk op 27 augustus 2015 een voorstel tot zware tuchtstraf geformuleerd.

U hebt hiertegen een verzoek tot heroverweging ingediend bij de Tuchtraad.

De Tuchtraad heeft daarbij partijen opgeroepen voor de zitting van 27 oktober 2015 doch deze zitting werd geannuleerd. Op 6 oktober 2015 deelde de Tuchtraad mij namelijk mee tegemoet te komen aan uw verzoek tot wraking van plaatsvervangend voorzitter de heer [B.H.]. Ten gevolge van deze beslissing werd de zaak *sine die* uitgesteld vermits de Tuchtraad niet rechtsgeldig meer kan samenkomen zolang de Koning geen nieuwe voorzitter van deze Tuchtraad heeft benoemd.

Dit heeft evenwel evenzeer tot gevolg dat ik de procedure tot tweede verlenging van de schorsing diende op te starten vermits de vorige aflopende is en de tuchtprocedure, buiten mijn wil, niet kan worden verdergezet.

U werd daarop uitgenodigd voor de hoorzitting van woensdag 18 november 2015 waarop u verscheen en samen met uw advocaat werd gehoord. Het verslag hiervan werd opgenomen in een door partijen getekend proces-verbaal van hoorzitting. U heeft hierbij ook nog een schriftelijk verweer overhandigd.

[...]

4. Motivering van het voorstel tot verlenging van de voorlopige schorsing met inhouding 25% van de bruto maandwedge

4.1 Bij beslissing van 2 april 2015 heb ik u voorlopig geschorst gelet op het feit

dat er een klacht met burgerlijke partijstelling (dossier met notitienummer AN.xx.xx.xxx/xx) tegen u was neergelegd en uw aanwezigheid bij Lokale Politie Antwerpen onverenigbaar is met het belang van de dienst.

U heeft een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot vernietiging ingeleid bij de Raad van State tegen deze beslissing. De Raad van State heeft in het arrest van 27 april 2015 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De procedure tot nietigverklaring is nog hangende.

4.2 Daarenboven heb ik met mijn inleidend verslag van 15 juli 2015, waarbij ik u mijn voornemen kenbaar maalde om u de zware tuchtstraf ‘ontslag van ambtswege’ op te leggen en dat aan u aangetekend wordt verzonden, een tuchtprocedure lastens u ingesteld.

4.3 Bij beslissing van 28 juli 2015 heb ik de schorsing een eerste maal verlengd gelet het onderzoek dat voortvloeide uit de tegen u neergelegde klacht met burgerlijke partijstelling nog hangende was en uw aanwezigheid bij Lokale Politie Antwerpen onverenigbaar bleef met het belang van de dienst.

U heeft een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot vernietiging ingeleid bij de Raad van State tegen deze beslissing. De Raad van State heeft in het arrest van 13 augustus 2015 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De procedure tot nietigverklaring is nog hangende.

4.4 U werd in het kader van de tuchtprocedure gehoord op de hoorzitting d.d. 25 augustus 2015 waar ook namens u een schriftelijk verweer werd overhandigd;

Op basis van de feiten in mijn inleidend verslag en uw schriftelijke en mondelinge verweermiddelen geformuleerd op 25 augustus 2015, heb ik uiteindelijk op 27 augustus 2015 een voorstel tot zware tuchtstraf geformuleerd.

Zoals reeds uiteengezet heeft u hiertegen een verzoek tot heroverweging ingediend bij de Tuchtraad.

De Tuchtraad heeft daarbij partijen opgeroepen voor de zitting van 27 oktober doch deze zitting werd geannuleerd. Op 6 oktober 2015 deelde de tuchtraad mij namelijk mee tegemoet te komen aan uw verzoek tot wraking van plaatsvervangend voorzitter de heer [B.H.]. Ten gevolge van deze beslissing werd de zaak *sine die* uitgesteld vermits de Tuchtraad niet rechtsgeldig meer kan samenkomen zolang door de Koning geen nieuwe voorzitter van deze Tuchtraad werd benoemd.

Dit heeft evenwel evenzeer tot gevolg dat ik de procedure tot tweede verlenging van de schorsing diende op te starten vermits de vorige aflopende is en er, buiten mijn wil, de tuchtprocedure niet kan worden verdergezet.

U werd daarop uitgenodigd voor de hoorzitting van woensdag 18 november 2015 waarop u verscheen en samen met uw advocaat werd gehoord. Het verslag hiervan werd opgenomen in een door partijen getekend PV. U heeft hierbij ook nog een schriftelijk verweer overhandigd.

4.5 Vermits de tuchtprocedure nog niet kon worden afgerond, dringt een tweede verlenging van de schorsing zich op.

Immers, rekening houdend met de feitelijke elementen vervat in het dossier, blijkt dat uw aanwezigheid bij Lokale Politie Antwerpen nog steeds onverenigbaar is en blijft met het belang van de dienst.

Enerzijds is dit omdat de procureur des Konings van oordeel is dat er diende onderzocht te worden of dat de initiatieven uitgaande van u en de acties lastens uw korpschef een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst. Naast de klachten tegen de huidige en de vorige korpschef heeft u ook diverse klachten ingediend tegen andere leden van het politiekorps. Deze gerechtelijke onderzoeken zijn nog steeds lopende.

Anderzijds werden op 12 maart 2015 de leden van het Dircom+ door de

korpschef bevraagd met betrekking tot de mogelijkheden tot herplaatsing binnen de organisatie. Tijdens de zitting werd echter vastgesteld dat al de leden van het Dircom+ een toekomstige samenwerking met u onmogelijk achten wegens het gebrek aan draagvlak en vertrouwen in uw persoon gelet de vele persartikels waarin u het korps in een slechts daglicht stelde, door het opnemen van de gesprekken die u voerde met collega's, door de klachten die u tegen verschillende collega's indiende en door de vele moeilijke werksituaties die u in het verleden creëerde.

Om deze redenen, die niet gewijzigd zijn, moet vermeden worden dat uw tewerkstelling binnen Lokale Politie Antwerpen de goede werking van en de rust in de organisatie in het gedrang brengt. Er moet vermeden worden dat uw tewerkstelling nieuwe initiatieven en/of acties van uwentwege genereert die het politiekorps kunnen destabiliseren.

4.6 Gelet op het voorgaande zie ik buiten de voorlopige schorsing geen andere mogelijkheid tot het treffen van andere minder ingrijpende maatregelen.

Overwegende dat aan de wettelijke voorwaarden inzake de voorlopige schorsing is voldaan.

Tevens meen ik dat de voorlopige schorsing, een inhouding van wedde van 25% dient te omvatten om de volgende redenen:

- u krijgt immers het verbod opgelegd om gedurende de tijd dat u voorlopig geschorst bent te komen werken en bijgevolg levert u geen prestaties meer;
- er is een duidelijk verschil in verloning vereist teneinde een demotivatatie van de actieve personeelsleden te voorkomen;
- het zou onredelijk zijn dat politieambtenaren met dezelfde graad dezelfde wedde zouden ontvangen als een geschorste collega;
- een overheid, die ondermeer werkt met het belastinggeld van de burgers, moet haar middelen zuinig en efficiënt beheren.

[...]

7. Beslissing

Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999, inzonderheid op de artikelen 2,3 en 59 tot 65;

Gelet op de elementen in rechte en in feite bedoeld in punten 2 en 4;

Gelet op uw verhoor bedoeld in punt 6 en uw schriftelijk 'verweer voornemen voorlopige schorsing bij ordemaatregel', die niet van aard zijn om de elementen in rechte en in feite bedoeld in punten 2 en 4 te weerleggen;

Doordat de voorwaarden voorzien in artikel 59 van de wet houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten voldaan zijn.

A. Schorsingsbeslissing

Er dient immers vastgesteld te worden dat artikel 59 van de voormelde Wet voorziet in de mogelijkheid tot het overgaan tot uw voorlopige schorsing indien aan twee voorwaarden cumulatief voldaan is:

- Er dient een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek te lopen tegen het personeelslid, dan wel een strafvervolgung te zijn ingesteld;
- De aanwezigheid van het personeelslid bij de lokale politie is onverenigbaar met het belang van de dienst.

Beide voorwaarden zijn cumulatief vervuld:

A. Er dient een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek te lopen tegen het personeelslid, dan wel een strafvervolgung te zijn ingesteld:

Zowel door de klacht met burgerlijke partijstelling ingediend door hoofdcommissaris van politie [S.M.] tegen u per 20 februari 2015 als door het opstarten van de tuchtprocedure bij inleidend verslag d.d. 15 juli 2015 (stuk 1.14), is aan de eerste voorwaarde voldaan.

U betwist het bestaan van deze klacht en van deze tuchtprocedure niet wat u ook niet kan aangezien dit zekere en vaststaande feiten zijn.

U formuleert in uw geschreven verweer geen enkel argument hieromtrent.

Met andere woorden: aangezien er een tuchtprocedure hangende is en er een klacht met burgerlijke partijstelling tegen u is neergelegd, is aan voorwaarde 1 voldaan.

B. De aanwezigheid van het personeelslid bij de lokale politie is onverenigbaar met het belang van de dienst:

Ik dien bij het nemen van mijn beslissing vervolgens na te gaan of uw aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar blijft met het belang van de dienst.

U bent van oordeel dat ik dit niet heb gedaan en argumenteert hierbij als volgt:

1. Geen actuele beoordeling van de feiten en de invloed daarvan op uw aanwezigheid binnen de dienst

Terzake is het nuttig, vermits dit argument ook in uw verweerschrift bij de eerste verlenging werd aangehaald, de argumenten bij de eerste verlenging te herhalen.

U haalde hieromtrent in uw eerste verweerschrift bij de eerste schorsing de arresten van de Raad van State van 20 december 2012 met nummer 221.887 en 18 december 2012 met nummer 221.789 aan.

Hierbij stelt de Raad van State dat de tuchtoverheid slechts regelmatig tot een verlenging van de voorlopige schorsing kan beslissen wanneer het bestuur na verloop van 4 maanden en rekening houdend met alle gegevens die op dat ogenblik beschikbaar zijn of die het op basis van een eigen onderzoek kan verkrijgen, nog altijd op goede gronden kan stellen dat het dienstbelang vereist dat de ambtenaar buiten de dienst blijft. Slaagt het bestuur daar niet in, dan geldt de gewone regel dat de betrokkene zijn plaats in de dienst herneemt, desgevallend in een andere functie [...]

Met andere woorden: het bestuur moet er blijk van geven waarom de feiten op grond waarvan de eerste schorsing werd uitgesproken nog steeds in aanmerking kunnen genomen worden en het moet ook verduidelijken waarom het belang van de dienst zich nog altijd verzet tegen de terugkeer van de ambtenaar.

Het bestuur kan zich niet verschuilen achter het opstarten van een opsporingsonderzoek om zelf - met de mogelijkheden waarover het beschikt - geen actuele beoordeling te hoeven maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van de betrokkene binnen de dienst.

In tegenstelling tot wat u beweert, dien ik derhalve niet na te gaan of er zich ‘nieuwe’ feiten hebben voorgedaan, enkel of voorwaarde 2 nog steeds is vervuld en of de gronden waarop zij is gebaseerd, nog steeds actueel zijn of geactualiseerd dienen te worden.

Ik stel vast dat de feiten, mij bekend bij het nemen van de eerste schorsingsbeslissing d.d. 2 april 2015, nog steeds dezelfde zijn en nog steeds er onverkort voor zorgen dat uw aanwezigheid in het korps onverenigbaar is met het belang van de dienst.

Het betreft de niet aflatende stroom van procedures tegen de Stad Antwerpen en diverse leden van het politiekorps, de diverse persartikelen (zoals integraal opgenomen in het tuchtdossier), het opnemen van gesprekken met collega's zonder hen hiervan in te lichten en de duidelijke boodschappen die ik heb gekregen van het Dircom+ over uw werking binnen het korps en van de vele moeilijke werksituaties die u in het verleden creëerde (zo vond u dat niet u maar uw integraal team (meer dan 20 leden) diende te worden herplaatst op het ogenblik dat bleek dat er een vertrouwensbreuk tussen uzelf en uw team werd vastgesteld).

Ik heb daarenboven na het nemen van de eerste beslissing d.d. 2 april 2015 door de betekening van mijn inleidend verslag d.d. 15 juli 2015 een tuchtprocedure lastens u ingesteld. Na de eerste verlenging van uw voorlopige schorsing d.d. 28 juli 2015, werd deze tuchtprocedure verdergezet, werd u op 25 augustus 2015 door mij

gehoord en werd uw uitgebreid verweer onderzocht. Indien er nieuwe feiten zouden zijn geweest, die mijn vorige beslissingen zouden ontkrachten, zou u deze hebben meegedeeld.

Verder heb ik ook op 30 oktober 2015 een brief gericht aan de procureur des Konings te Antwerpen (stuk 1.27). Deze heeft mij op 16 november 2015 formeel bevestigd dat de gerechtelijke onderzoeken tegen korpschef [M.], commissaris van politie [C.] en de heer [B.] nog lopende zijn (stuk 1.30).

Ik had eerder al kennis genomen van het arrest van 13 augustus 2015 van de Raad van State: waarbij uw vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van mijn beslissing tot verlenging van de voorlopige schorsing werd verworpen (stuk 1.19);

Hieruit heb ik kunnen afleiden dat - *prima facie* - mijn beslissing d.d. 28 juli 2015 tot verlenging als correct kan beschouwd worden, inclusief de voorwaarde dat uw aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst.

Ik heb met andere woorden, en dit in tegenstelling tot wat u suggereert in uw verweerschrift, wel diverse stappen ondernomen, verder onderzoek gevoerd en in elk geval nagegaan of de voorwaarden tot verlenging vervuld waren en bleven.

De tijd heeft hieraan niets gewijzigd.

Ik heb geen enkele informatie gekregen waaruit zou blijken dat één van de feiten waarop ik mij bij de eerste en de tweede beslissing heb gesteund zou gewijzigd zijn en dat uw aanwezigheid in het belang van de dienst zou zijn: nog steeds zijn er tal van (straf)klachten hangende die op uw verzoek werden gestart; nog steeds heeft geen enkel van deze klachten geleid tot een daadwerkelijke vervolging van de betrokken personen; geen van de leden van het Dircom+ heeft mij laten weten dat hij/zij wel een plaats voor u had in zijn/haar dienst of dat hun vertrouwen in u zou zijn hersteld;

Ik wens daaraan trouwens onmiddellijk toe te voegen dat u zelf in de tussentijd opnieuw niets heeft gedaan om mij te overtuigen dat uw aanwezigheid binnen het korps wel in het belang van de dienst is.

De Raad van State oordeelde in een arrest d.d. 3 juni 2014 (n° 227.615) nochtans:

[...]

Het arrest d.d. 16 mei 2012 van de Raad van State (n° 219.381) legde dezelfde nadruk (pagina 16 punt 11):

[...]

Ik leid uit beide arresten af dat ‘verzoeker’ zelf ook de nodige initiatieven dient te nemen om de tuchtoverheid te overtuigen van het feit dat zijn aanwezigheid in het korps het belang van het korps niet schaadt, *quod non in casu*.

U heeft op geen enkel moment enig argument of feit aangebracht dat zou aantonen dat de relaties met uw collega’s zouden hersteld zijn, dat u niet langer gesprekken zou opnemen zonder dat uw gesprekspartners hiervan op de hoogte waren noch dat u zou stoppen met procedures tegen de stad Antwerpen en/of uw collega’s.

Ik kan dan ook niet anders dan vaststellen dat ook voorwaarde 2 vervuld blijft. De feiten zijn duidelijk, reden waarom ik trouwens, na kennisname van de brieven en dossiers van zowel de procureur des Konings als van de auditeur, de tuchtprocedure heb opgestart op 15 juli 2015.

2. Nog steeds geen objectief onderzoek betreffende de onverenigbaarheid met de dienst

U argumenteert enkel in uw verweerschrift dat er geen objectief onderzoek zou hebben plaatsgevonden omtrent de onverenigbaarheid met de dienst. U dringt hierop nochtans aan omdat ‘in het bijzonder de verklaringen van de heer [H.], onbetwistbaar werden weerlegd aan de hand van objectieve stukken’. Ik stel eens te

meer vast dat u in uw verweerschrift wel beweert dat de verklaringen van de heer [H.] onbetwistbaar werden weerlegd aan de hand van objectieve stukken, maar u geeft niet één concreet voorbeeld met concrete objectieve stukken.

Uw argument is dan ook niet dienstig.

3. Verschillende refertes van het tuchtdossier

U blijft er op hameren dat het tuchtdossier een refertenummer zou hebben waarin 2014 staat.

Dat er 2014 in het refertenummer staat is correct. Echter wil dit in geen geval zeggen dat de tucht in 2014 zou zijn opgestart. De tucht is pas opgestart in 2015 met de juridische handelingen die u welbekend zijn. Uw vraag naar verduidelijking van het refertenummer is dan ook niet relevant.

4. Vaststelling van laakbare feiten lastens [M.] en [C.]

Terzake kan ik enkel vaststellen dat er al jaren, op uw initiatief, een onderzoek loopt door het parket naar korpschef [M.] en commissaris van politie [C.] en dat na ettelijke jaren er nog geen begin van bewijs werd geleverd dat er laakbare feiten lastens deze heren kunnen worden vastgesteld. Integendeel, de onderzoeken werden door het parket van de procureur des Konings geseponeerd en vervolgens d.m.v. een klacht met burgerlijke partijstelling van uwentwege opnieuw aanhangig gemaakt bij de bevoegde gerechtelijke instanties.

Het is niet omdat een onderzoeker van de AIG zich de vraag stelt (en ook niet meer dan dat) of sommige handelingen als een tuchtrechtelijk vergrijp kunnen beschouwd worden, dat deze ook tuchtrechtelijke vergrijpen zijn, *a fortiori* strafrechtelijke vergrijpen.

Ook dit argument kan derhalve niet weerhouden worden.

5. De stand van zaken voor de tuchtraad is niet relevant ten aanzien van de verlenging van de schorsing

U argumenteert dat de stand van zaken voor de tuchtraad niet relevant zou zijn. Dit is het echter wel.

Het is immers buiten mijn wil dat de tuchtprocedure nog niet kon worden verdergezet en er nog geen formele eindbeslissing voorhanden is (ongeacht welke deze zou zijn, ik heb mij over de definitieve afloop niet uitgesproken).

Het is trouwens pas op 6 oktober 2015 dat ik vernomen, heb dat de zitting van 27 oktober 2015 niet kon doorgaan en dat de procedure volledig stilligt zolang de Koning geen nieuwe voorzitter heeft benoemd.

Het is derhalve niet aan mij gelegen dat de tuchtprocedure langer duurt dan kon worden verwacht. Dit geldt derhalve ook voor de schorsing en daarom is de vermelding van de huidige toestand van de Tuchtraad wel degelijk relevant.

B. Inhouding van 25% van de wedde

Ik herhaal de motivatie tot inhouding van wedde van 25% gedurende de schorsingsperiode:

- u krijgt immers het verbod opgelegd om gedurende de tijd dat u voorlopig geschorst bent te komen werken en bijgevolg levert u geen prestaties meer;
- er is een duidelijk verschil in verloning vereist teneinde een demotivatatie van de actieve personeelsleden te voorkomen;
- het zou onredelijk zijn dat politieambtenaren met dezelfde graad dezelfde wedde zouden ontvangen als een geschorste collega;
- een overheid, die ondermeer werkt met het belastinggeld van de burgers, moet haar middelen zuinig en efficiënt beheren.

U voegt in uw verweer d.d. 18 november 2015 trouwens geen enkel argument toe waarom de inhouding van 25% niet zou geoorloofd zijn.

Volledigheidshalve merk ik hier op dat deze inhouding van 25% al tot tweemaal toe de toetsing door de Raad van State heeft doorstaan.

U bezorgde mij geen concrete gegevens met betrekking tot uw gezinsuitgaven,

leningen of andere uitgaven die aantonen dat de voorgenomen inhouding van wedde u in een moeilijke positie zou brengen.

Er wordt door u ook niet verwezen naar ongewone of bijzondere lasten, buiten de normale familiale kosten waardoor er geen elementen voorhanden zijn die zouden aantonen dat de voorgenomen inhouding van wedde u financieel in problemen zou brengen.

Er wordt niet aangetoond waarom de maximum inhouding van 25% kennelijk onredelijk zou zijn.

Bovendien wordt hierboven duidelijk aangegeven waarom de verlenging van de voorlopige schorsing gepaard dient te gaan met een inhouding van wedde van 25%.

Mijn beslissing is derhalve gemotiveerd.

In mijn hoedanigheid van overheid bevoegd voor de voorlopige schorsing:

Beslis ik:

uw huidige voorlopige schorsing te verlengen in aansluiting met de lopende voorlopige schorsing voor de duur van vier maanden, zoals voorzien in artikel 61 van de wet van 13 mei 1999.

De voorlopige schorsing, houdt een inhouding van 25% van de bruto maandwedde in.

[...].”

3.6. Met een beslissing van de verwerende partij van 25 maart 2016 wordt de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van verzoeker een derde keer verlengd. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is bij de Raad van State bekend onder het nr. A. 218.894/XIV-36.981.

IV. Rechtspleging

4. Verzoeker vraagt in zijn laatste memorie om het verslag van het auditoraat wegens gebrek aan objectiviteit uit het debat te weren.

Op dit verzoek wordt niet ingegaan aangezien het auditoraatsverslag een procedurestuk betreft zonder hetwelk de procedure niet regelmatig kan worden voortgezet.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 59 en 61 van de tuchtwet ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij voert aan dat de overheid in het raam van de verlenging van de voorlopige schorsing het dossier volledig dient te actualiseren, niet enkel wat de feiten betreft die aan verzoeker worden verweten, doch ook wat de onverenigbaarheid betreft van de aanwezigheid van verzoeker in het korps met het algemeen belang van de dienst. Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

In eerste instantie voert verzoeker aan dat er in het kader van de tweede verlenging geen onderzoek werd gevoerd terwijl de burgemeester hiertoe verplicht is. Daartoe verwijst verzoeker naar de oproeping van 30 oktober 2015 die louter een overzicht bevat van hetgeen in het verleden, voorafgaand aan de eerste verlenging, is gebeurd zonder dat sedertdien ook maar enige daad van actualisering is gesteld. Hij meent dat hem nochtans de gelegenheid moest zijn geboden te worden gehoord ten aanzien van de enige onderzoeksdaad, die toevallig op dezelfde datum werd gesteld, namelijk een in zeer algemene bewoordingen geformuleerde bevraging van de procureur des Konings, die op zijn beurt bijzonder summier antwoordde. De procureur des Konings had minimaal derwijze moeten worden bevraagd teneinde alle relevante informatie te bekomen, in eerste instantie betreffende de strafklacht van S.M. tegen verzoeker die de aanleiding vormde om tot schorsing over te gaan, terwijl de stand van zaken betreffende laatstgenoemd onderzoek zelfs niet werd bevraagd. De verwerende partij blijkt ook geen eigen

onderzoek gevoerd te hebben omtrent de vraag of de feiten die oorspronkelijk aan de grondslag lagen van de schorsing na vier maanden nog wel op dezelfde wijze in aanmerking konden worden genomen om er de opportuniteit van de aanwezigheid van verzoeker in de dienst aan af te wegen.

Verzoeker meent voorts dat zich in het kader van de zorgvuldige feitenvinding een gedegen onderzoek opdringt. Uit de door de procureur des Konings initieel verleende informatie kan in het geheel niets afgeleid worden ten aanzien van de bedreiging van het dienstbelang, wat een onderzoek omvatte waarvan de procureur meende dat dit door de verwerende partij moest gebeuren. Nergens wordt door de procureur des Konings expliciet gesteld dat verzoeker de goede werking van het politiekorps zou kunnen destabiliseren. De procureur des Konings verwijst enkel naar het standpunt van S.M. in zijn klacht met burgerlijke partijstelling. Daarbij is er bovendien geen sprake van een destabilisering van het korps, maar desgevallend van diens ambt, wat niet hetzelfde is. Het enige onderzoek naar het dienstbelang wat het ganse politiekorps betreft, is het verslag van het Dircom+, voorgezet door S.M. en waar de leden door S.M. als betrokken partij bevraagd werden over de toekomst van verzoeker binnen de lokale politie Antwerpen. Thans blijkt het enige onderzoek te bestaan uit het (ontijdig) bevragen van de procureur des Konings. Zelfs indien wordt geoordeeld dat de bevraging van de procureur des Konings voldoende precies en specifiek is, dan nog ontslaat dit de verwerende partij niet van haar verplichting tot actualisering van de vermeende bedreiging van het dienstbelang.

Verzoeker betoogt verder dat de verwerende partij geen rekening houdt met het door hem genomen initiatief om de tuchtoverheid ervan te overtuigen dat zijn aanwezigheid verenigbaar is met het dienstbelang. Hij verwijst daartoe naar het aangetekend schrijven van 23 oktober 2015 aan de verwerende partij, waarin wordt aangegeven dat het vaststaat dat de onverenigbaarheid met de dienst zich niet in het gehele korps manifesteert, stelling die verzoeker nog herhaald heeft in zijn verweer tegen het voornemen tot tweede verlenging van de schorsing. Verzoeker meent dan ook wel degelijk het nodige initiatief te hebben

genomen. En zelfs zonder dit initiatief is de verwerende partij er nog steeds toe gehouden zelf onderzoek te doen en het dienstbelang te actualiseren.

Verzoeker betoogt voorts dat de verwerende partij zich niet mag baseren op een ongewijzigde toestand. De verwerende partij blijkt haar beoordeling van de feiten *in concreto* niet te hebben geactualiseerd, meer in het bijzonder werd niet nagegaan welke de impact hiervan is op de werking van de dienst. De verwijzing naar het tijdsverloop voldoet niet aan de toets van de zorgvuldige feitenvinding en de verplichting tot actualisering krachtens artikel 61 van de tuchtwet.

De tuchtprocedure heeft naar het oordeel van verzoeker verder geen relevantie voor de noodzaak tot verlenging van de schorsing. Een door de verwerende partij in het vooruitzicht gestelde tuchtsanctie houdt geen verband met de ordemaatregel van de voorlopige schorsing die enkel door het dienstbelang wordt ingegeven. Zelfs indien de verwerende partij thans reeds, volstrekt voorbarig en onrechtmatig, duidelijk maakt dat zij zal overgaan tot ontslag, moet zij nog steeds motiveren waarom het dienstbelang vereist dat verzoeker uit de dienst verwijderd blijft. Zij mag zich niet beperken tot deze tuchtsanctie om de verlenging van de schorsing te motiveren.

Verzoeker zet aan de hand van zijn hiernavolgende argumenten ook uiteen dat zijn aanwezigheid niet onverenigbaar is met het dienstbelang, wat op objectieve wijze door een neutrale instantie moet worden onderzocht. Verzoeker heeft steeds, van bij de aanvang van de schorsing, doen gelden dat zijn aanwezigheid niet onverenigbaar is met het belang van de dienst. Hij bleef immers sedert de tegen hem ingeroepen feiten zonder meer in dienst. Er kan hem niet worden verweten dat hij op geen enkel moment enig argument of feit zou hebben aangebracht dat zou aantonen dat de relaties met zijn collega's hersteld zouden zijn. In de feiten is er nooit sprake geweest van strijdigheid met het dienstbelang. Verzoeker meent de nodige initiatieven te hebben genomen om de overheid ervan te overtuigen dat zijn aanwezigheid het belang van het korps niet schaadt. Hij heeft

namelijk aangevoerd dat de relatie met zijn collega's nooit in het gedrang is geweest, en dit alleen al gezien zijn behoud bij de lokale politie Antwerpen geruime tijd nadat de hem verweten feiten bekend waren aan de verwerende partij. Alle relevante feiten waren gekend op 21 november 2014 en, met uitzondering van de tweede klacht in handen van de arbeidsauditeur, zelfs op 24 december 2013. Desalniettemin bleef verzoeker zonder enig probleem in dienst tot 21 november 2014, datum waarna enkel het voornemen werd veruitwendigd hem intern te herplaatsen middels ordemaatregel. Met reden meent verzoeker dan ook aan te voeren dat de relaties met zijn collega's nooit verstoord zijn geweest. Verzoekers aanwezigheid in het korps werd als strijdig beschouwd met het belang van de dienst ingevolge het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015, hetwelk geen objectieve vaststelling van feiten omvat en niet de bewijswaarde heeft van een proces-verbaal van vaststelling. Het omvat daarentegen enkel de ongefundeerde mening van een beperkt aantal leden van deze vergadering, die zijn bevraagd door hun overste als betrokken partij. Toch wordt de inhoud van dit verslag niet geactualiseerd. In de periode van acht maanden na de initiële schorsing wordt nagelaten aangaande dit verslag ook maar enig onderzoek te voeren. Wat het standpunt in verband met een objectief onderzoek betreft, stelt verzoeker in zijn verweer tegen de eerste verlenging van de schorsing te hebben doen gelden dat ongefundeerde verklaringen werden afgelegd door een bepaald lid van het Dircom+ en dat binnen de directie van dat lid aan verzoeker een functie werd aangeboden. In dat verweer werd ook geciteerd uit het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de schorsingsbeslissing met verwijzing naar de stukken die door verzoeker werden bijgebracht. Verzoeker stelt dat de inhoud van het verslag van het Dircom+ haaks staat op de werkelijkheid. De bewijswaarde ervan wordt al vanaf de eerste aanwending ervan formeel en met klem betwist. Zowel de omstandigheden waarin het tot stand is gekomen als de inhoud van de weergegeven verklaringen van de leden van deze vergadering worden betwist. Verzoeker beklemtoont dat het verslag van het Dircom+ een weergave is van ongefundeerde meningen van een beperkt aantal leden van deze vergadering die op geen enkele wijze worden ondersteund door objectieve stukken. Door de verwerende partij werd bewust geen objectivering van het verslag van het Dircom+

nagestreefd. Indien het functioneren van verzoeker derwijze problematisch zou zijn, zou dit volgens hem toch uit andere stukken moeten blijken dan uit de gezegden van ondergeschikten op een vergadering voorgezeten door een korpschef, in antwoord op zijn bevraging. Hoewel zij de gelegenheid had de inhoud van dit verslag aan een nader onderzoek te onderwerpen, heeft de verwerende partij manifest nagelaten dit te doen.

Verzoeker stelt tot slot dat geen actualisering werd verricht door de verwerende partij ten aanzien van de noodzaak tot inhouding van 25% van de wedde. De motivering bij de tweede verlenging dienaangaande is exact dezelfde als deze opgenomen in de initiële schorsing en in de eerste verlenging. De overheid dient er zich nochtans van bewust te zijn dat de ambtenaar zijn wedde met 25% verminderd weet voor een periode van in totaal (minimaal) acht maanden. Zulk een weddeverlies op het voornaamste inkomen van het gezin heeft noodzakelijkerwijze gevolgen voor het gezin van verzoeker, wat geen omstandige toelichting behoeft. Alleen reeds de vaststelling dat hij een bijkomende periode van vier maanden een vermindering van 25% van zijn wedde behoort te ondergaan, behoeft een bijkomend onderzoek en motivering. Alleszins blijkt niet om welke reden de maximale inhouding van wedde noodzakelijk zou zijn. Wat het standpunt van de verwerende partij in de bestreden beslissing betreft, merkt verzoeker nog op dat zijn argumentatie niet werd beantwoord.

In de memorie van wederantwoord repliceert verzoeker, wat het gebrek aan onderzoek betreft, dat de omstandigheid dat “de feiten zijn gebeurd” naar het oordeel van verzoeker niet aan hem kan worden verweten, aangezien de feiten volgens het advies van de Tuchtraad grotendeels verjaard zijn en bovendien geen tuchtfeiten zijn. De verwerende partij die inmiddels ook kennis had van verzoekers standpunt in het kader van de tuchtprocedure diende ook dit element nader te onderzoeken in het kader van de verlenging van de schorsing. Het zijn ten andere niet de feiten *an sich* die blijvend moeten worden geëvalueerd in het kader van de verlenging van de schorsing doch wel hun evoluerende invloed op het dienstbelang. Voor zover de verwerende partij voorts volhardt in haar standpunt

dat moeilijke werksituaties werden gecreëerd, merkt verzoeker op dat dit enkel blijkt uit het verslag van het Dircom+ waarvan hij de inhoud heeft gecontesteerd en dat enkel een weergave van niet-gefundeerde meningen betreft.

Wat het zich opdringen van een gedegen onderzoek in het kader van de zorgvuldige feitenvinding betreft, meent verzoeker dat de laattijdige bevraging, summier beantwoord door de procureur des Konings, niet voldoet aan de verplichting tot het zorgvuldig vaststellen van de feiten. Verzoeker wijst er ook op dat de verwerende partij zich inhoudelijk ook op de klacht van S.M. baseert, zodat deze dan ook geactualiseerd dient te worden. De verwerende partij beperkt zich voorts expliciet tot de vaststelling dat de feiten ongewijzigd zijn gebleven zonder een onderzoek te doen naar de voortschrijdende invloed van de feiten op het dienstbelang. Zij stelt daarentegen eenvoudigweg dat hij door deze handelingen “de vertrouwensbasis die noodzakelijk is voor een goede samenwerking en dus een goede werking van de dienst, compleet [heeft] weggevaagd.” Het gevaar voor het dienstbelang dient concreet aan de feiten te worden afgetoetst en daarenboven moet worden vermeld waarom dit na acht maanden schorsing nog steeds het geval is.

Wat het argument betreft dat de verwerende partij geen rekening houdt met het door verzoeker genomen initiatief om de tuchtoverheid ervan te overtuigen dat zijn aanwezigheid verenigbaar is met het dienstbelang, stelt verzoeker nog dat uit de bestreden beslissing blijkt dat met zijn schrijven van 23 oktober 2015 geen rekening werd gehouden en dat de briefwisseling zelfs niet in het administratief dossier werd opgenomen. Aan de inhoud van het schrijven van 23 oktober 2015 wordt niet tegemoet gekomen. In de memorie van antwoord wordt niet geantwoord op zijn stelling dat de verstoring van de goede werking van de dienst in de dienstvrijstelling van 21 november 2014 wordt beperkt tot het PROA en dus niet het ganse korps. Verzoeker beklemtoont nog dat het verslag van de vergadering van het Dircom+ het enige stuk is op basis waarvan de verwerende partij kan beslissen tot een onverenigbaarheid met het ganse korps. Verzoeker meent dat hij aantoont dat hij wel degelijk zelf feiten heeft aangevoerd die

aantonen dat zijn aanwezigheid niet onverenigbaar is met het gehele korps en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zijn standpunt niet heeft beantwoord. Zelfs indien zou worden geoordeeld dat de verwerende partij de invloed van de feiten op het dienstbelang heeft geëvalueerd, hierbij rekening houdende met het verloop van de tijd, volstaat dit *in casu* niet gezien ook het voortschrijdende inzicht van de verwerende partij dat de onverenigbaarheid zich niet binnen het gehele korps doch slechts binnen de dienst PROA situeert.

Wat het argument in verband met de ongewijzigde toestand betreft, benadrukt verzoeker dat de afweging of de ongewijzigde feiten nog steeds een verwijdering uit de dienst noodzaken niet werd gemaakt. De bewering van de verwerende partij dat zij zou hebben nagegaan of de feiten de tijdelijke verwijdering nog verantwoorden, is een blote bewering die geen steun vindt in het administratief dossier.

Wat de relevantie van de tuchtprocedure voor de verlenging van de schorsing betreft, meent verzoeker uit de memorie van antwoord te kunnen afleiden dat de tuchtsanctie lastens hem reeds vaststond, en dit voorafgaand aan het advies van de tuchtraad, en dat met dat advies geen rekening zou worden gehouden. De verwerende partij betreft naar het oordeel van verzoeker volstrekt ten onrechte de gewenste uitkomst van de tuchtprocedure in zijn overwegingen om de schorsing te verlengen, doch deze uitkomst kon nog niet vaststaan op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Wat verzoekers argumentatie betreft dat zijn aanwezigheid niet onverenigbaar is met het dienstbelang, wat op objectieve wijze door een neutrale instantie moet worden onderzocht, stelt de verwerende partij naar het oordeel van verzoeker zelf dat de bedreiging van het dienstbelang niet vaststaat doch enkel mogelijk is, terwijl zij blijf moet geven van een daadwerkelijke bedreiging van het dienstbelang. Voor zover de verwerende partij zou alluderen dat verzoeker nieuwe initiatieven dreigt te nemen en ook effectief heeft genomen, zijn de enige initiatieven die hij heeft genomen de procedures voor de Raad van State. Het

verwijst dat hij op hetzelfde elan zou zijn doorgegaan, wordt volgens hem op geen enkele wijze verduidelijkt. Het enige wat hij doet, is opkomen voor zijn rechten. Wat het argument van de verwerende partij betreft dat het verslag van het Dircom+ slechts één van de redenen van de schorsing is, heeft de verwerende partij nog steeds niet geduid op basis van welke andere elementen tot een onverenigbaarheid met de dienst wordt besloten.

Wat tot slot het gebrek aan actualisering van de noodzaak tot inhouding van 25% van de wedde betreft, volstaat het volgens verzoeker niet te melden dit voldoende te hebben gemotiveerd wanneer geen enkele overweging is opgenomen waarom nog een inhouding van wedde noodzakelijk was en waarom dit de maximale inhouding behoort te zijn. Verzoeker begrijpt al evenmin waarom de maximale inhouding redelijk wordt geacht terwijl geen sprake is van een verstoring van de goede werking van de dienst en nog minder van aan hem verwijtbare feiten. De verwerende partij moet expliciet motiveren waarom naar haar oordeel, na verloop van acht maanden, nog steeds de maximale inhouding moet worden gehandhaafd terwijl een dergelijke belangrijke inhouding van wedde evident een ernstige impact heeft op het gezinsinkomen en dus niet zonder meer kan worden gehandhaafd.

In zijn laatste memorie betoogt verzoeker nog dat de verwerende partij zelf toegeeft het verslag van Dircom+ niet aan een nader onderzoek te hebben onderworpen, strijdig met hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld. Hij verwijst naar de stelling van de verwerende partij zelf in de memorie van antwoord dat indien één van de leidinggevenden verzoeker op het ogenblik van de bevraging van het Dircom+ wel een functie had aangeboden, er waarschijnlijk niet tot schorsing zou zijn overgegaan omdat dan eventueel één van de wettelijke voorwaarden tot schorsing niet was voldaan. Volgens verzoeker is de actualisering van het verslag van het Dircom+ wel primordiaal, aangezien indien ook maar één lid zijn mening zou wijzigen, verzoeker tot de dienst zou worden toegelaten. De enige onderzoeksdaad die daadwerkelijk is gesteld, is de bevraging van de procureur des Konings, die door zijn algemeenheid evenwel niet volstaat. Indien

deze bevraging al betrekking zou hebben op het dienstbelang, dan diende de verwerende partij het resultaat van de bevraging in ieder geval te toetsen aan het dienstbelang, wat niet is gebeurd. Voorts herhaalt verzoeker dat de procureur des Konings destijds enkel heeft gesteld dat de acties van verzoeker een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst, wat diende te blijken uit een onderzoek door de burgemeester, dat evenwel niet werd gevoerd. Verzoeker herhaalt dat hij niet werd gehoord over de bevraging van de procureur des Konings aangezien deze gelijktijdig gebeurde met zijn oproeping. Verder stelt verzoeker nog dat in de bestreden beslissing zelf had moeten worden geantwoord op verzoekers schrijven van 23 oktober 2015. Hij volhardt dat zijn ontslag op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds vaststond, bij gebreke waaraan niet de noodzaak kan bestaan hem uit de dienst verwijderd te houden. Ten slotte herhaalt verzoeker uitvoerig zijn argumentatie dat zijn aanwezigheid niet onverenigbaar was met het belang van de dienst.

Beoordeling

De schending van de artikelen 59 en 61 van de tuchtwet

6. Artikel 59 van de tuchtwet luidt:

“Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de minister van Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolging werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen.
[...].”

Uit deze bepaling volgt dat voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel twee cumulatieve voorwaarden vervuld dienen te zijn, in het bijzonder moet in de eerste plaats een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek lopen of een strafvervolging ingesteld zijn, en moet ten

tweede de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar zijn met het belang van de dienst.

Het eveneens geschonden geachte artikel 61 van dezelfde wet bepaalt:

“De voorlopige schorsing wordt uitgesproken voor ten hoogste vier maanden. De voorlopige schorsing mag worden verlengd door, naar gelang van het geval, de minister van Binnenlandse Zaken of de burgemeester of het politiecollege zonder dat haar duur een jaar mag overschrijden.
[...]”

Uit deze bepaling volgt dat om na een eerste beslissing tot voorlopige schorsing die schorsing opnieuw te verlengen voor de duur van ten hoogste vier maanden, telkens een nieuwe beslissing is vereist. In samenhang met het hiervoor aangehaalde artikel 59, kan hierbij enkel tot een verlenging van de lopende voorlopige schorsing worden besloten, indien bij deze verlenging nog steeds is voldaan aan beide in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet bepaalde cumulatieve voorwaarden.

Wat de tweede voorwaarde betreft, kan tot een verlenging van de voorlopige schorsing slechts worden beslist wanneer de bevoegde overheid rekening houdend met alle gegevens die op dat ogenblik beschikbaar zijn of die zij op grond van een eigen onderzoek kan verkrijgen, nog altijd kan stellen dat het dienstbelang vereist dat de politieambtenaar buiten de dienst blijft. De bevoegde overheid dient hiertoe, met de mogelijkheden waarover zij beschikt, een actuele beoordeling te maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van betrokkene binnen de dienst.

Uit wat voorafgaat volgt dat, anders dan wat verzoeker betoogt, de voormelde plicht tot actualisatie op zich niet vereist dat het gehele dossier moet worden geactualiseerd, noch dat er zich nieuwe feiten moeten hebben voorgedaan.

7. Het komt aan de bevoegde overheid toe te oordelen of de voorlopige schorsing dient te worden verlengd. Zij beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid. Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidscontrole, niet toe om zelf deze beoordeling te maken. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde bepalingen en binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

8. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing (*supra*, nr. 3.5.) blijkt dat de verwerende partij, na de aanvankelijke schorsingsbeslissing, lastens verzoeker een tuchtprocedure heeft opgestart met een inleidend verslag van 15 juli 2015, en na de eerste verlenging van de voorlopige schorsing, verzoeker in dit kader heeft gehoord op 25 augustus 2015. Voorts, dat ten gevolge van het verzoek tot heroverweging bij de Tuchtraad ingediend door verzoeker tegen het voorstel tot zware tuchtstraf, en zijn verzoek tot wraking van de plaatsvervangend voorzitter van de Tuchtraad, de tuchtprocedure nog niet kon worden afgerond zodat een tweede verlenging zich opdringt. Dat immers, rekening houdend met de feitelijke elementen vervat in het dossier, blijkt dat verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie Antwerpen nog steeds onverenigbaar is en blijft met het belang van de dienst. De verwerende partij blijkt zich tevens nader te hebben geïnformeerd bij de procureur des Konings over de klachten van verzoeker tegen S.M., P.C. en E.B., bij brief van 30 oktober 2015, die hem op 16 november 2015 formeel heeft bevestigd dat deze gerechtelijke onderzoeken nog steeds lopende zijn. De verwerende partij weerlegt voorts nog uitvoerig de argumentatie van verzoeker dat er geen actuele beoordeling van de feiten en de invloed daarvan op verzoekers aanwezigheid binnen de dienst zou zijn. De verwerende partij bevestigt dat zij is nagegaan of de voorwaarden tot verlenging vervuld waren en bleven. Zij stelt vast dat ook de tweede voorwaarde vervuld blijft, en de feiten duidelijk zijn, reden waarom zij de tuchtprocedure is opgestart.

Aldus heeft de verwerende partij voldoende inspanningen geleverd om alle gegevens te verwerven die op het ogenblik beschikbaar zijn of die zij op grond van een eigen onderzoek kan verkrijgen, om op grond van deze gegevens af te wegen of een verdere voorlopige schorsing van verzoeker noodzakelijk is om de goede werking van de dienst te verzekeren.

De argumenten en feitelijke beschouwingen die verzoeker ter zake aangeeft, geven weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende inspanningen heeft geleverd om zicht te krijgen op de feitelijke gegevens zoals die inmiddels zijn geëvolueerd.

9. Verzoeker voert in het bijzonder aan dat de bevraging van de procureur des Konings bij brief van 30 oktober 2015 te algemeen is en de verwerende partij ook diende te informeren naar de stand van de strafklacht ingesteld tegen verzoeker. In de mate dat deze kritiek de eerste voorwaarde vervat in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet betreft, volstaat de vaststelling dat in het raam van een verlenging van een voorlopige schorsing - nog steeds - “een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld” tegen verzoeker. Te dezen betwist verzoeker niet dat op het ogenblik van de beslissing over de tweede verlenging, effectief nog steeds (minstens) een (gerechtelijk) onderzoek loopt tegen hem. Dit volstaat en de verwerende partij was niet verplicht om ter verificatie daarvan zich bij de procureur des Konings te informeren betreffende de stand van dit onderzoek.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de verwerende partij eveneens diende te informeren naar de stand van de strafklacht ingesteld tegen verzoeker in het raam van het onderzoek naar het voldaan zijn van de tweede voorwaarde, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat door de verwerende partij “nooit enige link [werd] gelegd tussen deze klacht [...] enerzijds en de onverenigbaarheid tussen [verzoekers] aanwezigheid en het belang van het korps anderzijds”. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk, met name dat

de omstandigheid dat de korpschef lastens verzoeker een strafklacht heeft ingesteld, op zich in aanmerking zou zijn genomen om te besluiten tot de (on)verenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid met het belang van de dienst. De omstandigheid dat (onder meer) de feiten die het voorwerp uitmaken van die strafklacht wel in aanmerking worden genomen om te besluiten tot het vervuld zijn van de tweede voorwaarde vervat in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet en aldus tot de voorlopige schorsing, doet daar geen afbreuk aan.

In de mate dat verzoeker voorts doet gelden dat een gedegen onderzoek van de impact van de feiten op verzoekers aanwezigheid binnen de dienst zich opdringt in het kader van de zorgvuldige feitenvinding, blijkt uit de hoger aangehaalde formele motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk concreet heeft onderzocht waarom in het licht van het tijdsverloop, de feiten of redenen van de aanvankelijke schorsing nog steeds noodzaken om verzoeker buiten de dienst te houden. De verwerende partij vervolgt in de bestreden beslissing dat zij geen enkele informatie heeft verkregen waaruit zou blijken dat één van de feiten waarop zij zich in de eerste beslissing heeft gesteund zou gewijzigd zijn: er zijn nog steeds tal van (straf)klachten hangende die op verzoek van verzoeker zijn gestart en nog geen enkele ervan heeft geleid tot een daadwerkelijke vervolging van de betrokken persoon, en geen van de leden van het Dircom+ heeft laten weten dat hij/zij wel een plaats voor verzoeker had of dat hun vertrouwen in verzoeker zou zijn hersteld. Voorts wordt in de bestreden beslissing erop gewezen dat verzoeker zelf in tussentijd op geen enkel moment enig argument of feit heeft aangebracht dat zou aantonen dat zijn aanwezigheid in het korps wel in het belang van de dienst is. Verzoekers brief van 23 oktober 2015 aan de verwerende partij waarin wordt aangegeven, verwijzend naar de memorie van antwoord van de verwerende partij in de procedure tot nietigverklaring tegen de schorsingsbeslissing, dat het “blijkens uw eigen verklaringen [...] vast [staat] dat de onverenigbaarheid met de dienst zich niet in het gehele korps manifesteert”, kan bezwaarlijk als een dergelijk argument of feit worden beschouwd en diende bijgevolg niet uitdrukkelijk beantwoord te worden.

De verwerende partij heeft aldus afgewogen of de feitelijke gegevens haar nog wel toelaten te besluiten dat een verdere voorlopige schorsing toch nog noodzakelijk is om de goede werking van de dienst te verzekeren. Door op grond van deze vaststellingen en beoordeling te oordelen dat voldaan is aan de tweede voorwaarde, blijkt niet dat de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid ter zake te buiten is gegaan. De door verzoeker aangegeven argumenten en feitelijke beschouwingen, zoals dat de verwerende partij zich zou hebben beperkt tot een verwijzing naar een mogelijke tuchtsanctie, en de uitgebreide argumentatie dat verzoekers aanwezigheid niet onverenigbaar is met het dienstbelang hetgeen door een neutrale instantie diende te worden onderzocht, geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling ter zake, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bevoegde overheid door het verrichten van de actuele beoordeling als gedaan in de bestreden beslissing, de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid te buiten zou zijn gegaan. In de mate verzoeker verwijst naar verschillende passages uit de memorie van antwoord van de verwerende partij om kracht bij te zetten bij zijn argumentatie (zoals dat de verwerende partij het verslag van het Dircom+ niet nader zou hebben onderzocht, en dat de onverenigbaarheid met de dienst zich niet in het gehele korps manifesteert), wordt vastgesteld dat de Raad van State enkel een beoordeling kan maken op grond van de formele motieven van de bestreden beslissing, en niet op grond van andere motieven die, naar verzoekers standpunt, zouden blijken uit tegenstrijdige verklaringen van de verwerende partij in de memorie van antwoord. In de mate verzoekers kritiek terug te voeren is op de initiële beslissing tot voorlopige schorsing van verzoeker van 2 april 2015 - zoals dat zich sedert 21 november 2014 geen nieuwe feiten zouden hebben voorgedaan, dat het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 het enige stuk zou zijn waaruit de vermeende onverenigbaarheid met de dienst blijkt en dat er geen onderzoek is gevoerd naar alternatieven voor de schorsing - wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste en het vierde middel in het arrest nr. 241.628 van heden waarbij het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing van 2 april 2015 wordt verworpen.

10. In de mate dat tot slot verzoeker betoogt dat er geen actualisering is gebeurd ten aanzien van de noodzaak tot inhouding van 25% wedde, past het artikel 64 van de tuchtwet in herinnering te brengen. Deze bepaling luidt:

“De overheid die de voorlopige schorsing uitspreekt, kan beslissen dat die schorsing een inhouding van wedde omvat. De inhouding van wedde mag ten hoogste vijftientig percent van de brutowedde bedragen. De overheid waarborgt aan de betrokkene een nettowedde gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum zoals dat wordt vastgesteld krachtens de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum. In geval van deeltijdse prestaties wordt dat bedrag evenredig met de omvang van de prestaties beperkt.”

Deze bepaling verleent aan het bevoegde bestuur de bevoegdheid om aan een maatregel van voorlopige schorsing de bijkomende maatregel van inhouding van wedde te koppelen. Het bestuur beschikt daarbij over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het stuk van de opportuniteit om deze bijkomende maatregel op te leggen, als op het vlak van de grootteorde ervan, met dien verstande dat de inhouding de in artikel 64 van de tuchtwet bepaalde grenzen niet mag overschrijden.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidsstoezicht niet toe om zelf een beoordeling te maken van de opportuniteit van de inhouding, noch van de grootteorde ervan. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de bevoegde overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing motiveert waarom een inhouding van de wedde met 25% nog steeds gehandhaafd blijft. De enkele omstandigheid dat die “exact dezelfde [is] als de motivering opgenomen in de initiële schorsing”, maakt die daarom niet onwettig. Voorts vereisen de door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen niet dat de enkele vaststelling dat verzoeker een bijkomende periode van vier maanden een vermindering van 25% van zijn wedde behoort te ondergaan, een bijkomend onderzoek en motivering behoeft, noch

noodzaken ze de verwerende partij “de inhouding van wedde te actualiseren en aan een grondiger onderzoek te onderwerpen”.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige feitenvinding dient te steunen zodat het op grond van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij bij de verlenging van de voorlopige schorsing geen passieve houding heeft aangenomen ten aanzien van de actuele beoordeling van de impact van de feiten op de werking van de dienst en dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij bij die beoordeling is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens. Aldus staat evenmin vast dat de verwerende partij hierbij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.

Schending van de formelemotiveringsplicht

12. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond

waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

13. De bestreden beslissing steunt op de hiervoor onder punt 3.5. weergegeven motieven. Hieruit blijkt op afdoende wijze de actuele beoordeling van de impact van de feiten op de werking van de dienst alsook waarom, naar het oordeel van de verwerende partij, verzoeker nog verder voorlopig geschorst dient te blijven in het belang van de dienst. Dit volstaat in het licht van de formelemotiveringsplicht. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de verwerende partij ertoe zou verplichten de uitgedrukte motieven ter zake nog nader te expliciteren. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

Waar verzoeker ook doet gelden dat op zijn argumenten niet geheel wordt geantwoord, houdt - anders dan verzoeker voorhoudt - de formele motivering niet in dat de verwerende partij ertoe verplicht is uitdrukkelijk te antwoorden op alle door hem in zijn verweerschrift ten aanzien van het voorstel tot verlenging van de schorsing - of daarnaast nog in het schrijven van 23 oktober 2015 - verwoorde argumenten. Het volstaat dat impliciet of expliciet blijkt dat de argumentatie van verzoeker daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken, hetgeen, zoals hoger is beoordeeld, in dit geval is gebeurd.

Conclusie

14. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoeker voert de schending aan van het “subsidiariteitsbeginsel”.

Hij leidt uit de lezing van het dossier af dat er alternatieven voorhanden zijn, zodanig dat een voorlopige schorsing niet strikt noodzakelijk is met het oog op de vrijwaring van het dienstbelang. Daartoe wijst hij op het e-mailverkeer voorafgaand aan de e-mail van 28 oktober 2014, waaruit volgens hem blijkt dat hem op 26 juni 2014 verschillende vacante functies werden voorgesteld en op dat ogenblik reeds alle tuchtfeiten die hem worden verweten aan de verwerende partij bekend waren. Daarenboven was de dienst HRM zelfs bereid om de functie STIC in de afdeling verkeer te behouden tot de administratieve procedure was afgerond. Verzoeker wijst er ook op dat de bestreden beslissing aangeeft dat de onverenigbaarheid zich voordoet in het gehele korps, terwijl in werkelijkheid de onverenigbaarheid zich enkel blijkt te situeren binnen het PROA-team. Naar het oordeel van verzoeker kon artikel 22 van het RIM dan ook perfect worden toegepast en kon hij binnen het korps worden verplaatst. Verzoeker wijst ten slotte op het schrijven van de procureur des Konings van 26 februari 2015 waarin wordt gesteld dat in de klacht van S.M. sprake is van initiatieven van verzoeker die zijn ambt kunnen destabiliseren, en dus niet het korps in zijn geheel.

In zijn memorie van wederantwoord repliceert verzoeker dat hij zelf onmogelijk een concreet alternatief aan kan reiken wegens gebrek aan informatie ter zake. Hij is namelijk geschorst, heeft geen toegang tot de arbeidsplaats en het interne computersysteem van de lokale politie Antwerpen en kan dus niet weten welke plaatsen er vacant zijn. Ten andere kan de verwerende partij haar eigen verplichtingen niet op verzoeker afschuiven en heeft de verwerende partij niet onderzocht of bepaalde functies nog vacant zijn.

In zijn laatste memorie betoogt verzoeker nog dat de verwerende partij geenszins verplicht was om verzoeker voorlopig te schorsen, en zij immers een nieuwe ordemaatregel op grond van artikel 22 van het RIM had overwogen, hetgeen alleszins een alternatief is voor de bestreden beslissing.

Beoordeling

16. Uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid dat verzoeker aanvoert dat de ordemaatregel van (verlenging van) voorlopige schorsing enkel kan worden opgelegd wanneer geen enkele andere, minder ingrijpende maatregel kan worden opgelegd ter vrijwaring van de goede werking van de dienst. In die zin begrepen voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is.

17. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Het komt de Raad van State evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

De Raad van State gaat bij de beoordeling van de redelijkheid of de proportionaliteit van de bestreden beslissingen uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissingen en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten

die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissingen het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel miskennen.

18. Uit de beoordeling van het eerst middel blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing wettig zijn bevonden. Door vast te stellen dat de aanwezigheid van verzoeker bij de lokale politie Antwerpen onverenigbaar is en blijft met het belang van de dienst, is de verwerende partij niet de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten gegaan.

De argumentatie dat er eventueel alternatieven voorhanden waren en een ordemaatregel in toepassing van artikel 22 van het RIM had kunnen worden overwogen, geeft weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling ter zake, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bevoegde overheid door het verrichten van de actuele beoordeling als gedaan in de bestreden beslissing, met als besluit dat er buiten de voorlopige schorsing geen andere mogelijkheid is tot het treffen van minder ingrijpende maatregelen, de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid te buiten zou zijn gegaan.

19. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Verzoeker voert de schending aan van artikel 13 van de grondwet, van artikel 6 van het EVRM en van artikel 14 van het BUPO.

In essentie stelt hij dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat in aanmerking wordt genomen het feit dat hij meerdere procedures heeft ingesteld tegen de stad Antwerpen. Verzoeker zet uiteen dat op grond van de geschonden geachte bepalingen, het instellen van procedures hem niet kan worden verweten. De bestreden beslissing beoogt de uitoefening van het

door de geschonden geachte bepalingen beschermde recht op toegang tot de rechter - dat ook geldt voor de ambtenaar - te verhinderen. Dit blijkt volgens verzoeker uit de omstandigheid dat de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk stelt dat met de schorsing en de verlenging ervan, dient te worden verhinderd dat verzoeker nog verdere initiatieven zou nemen, hetgeen niet mag worden beoogd. Verzoeker licht voorts toe dat de uitoefening van zijn grondrechten niet absoluut is en een beperking vindt in rechtsmisbruik, maar dat het instellen van rechtsvorderingen evident geen rechtsmisbruik uitmaakt. De omstandigheid dat meerdere procedures worden ingeleid, kan niet aan verzoeker worden verweten en is een gevolg van de aanhoudende onwettelijkheid in de handelingen die ten aanzien van verzoeker worden gesteld. Het instellen van procedures tegen de stad Antwerpen en tegen leden van het politiekorps kan geenszins aan verzoeker worden verweten, maakt dus geen deontologische tekortkoming uit en kan ook geen grond zijn tot voorlopige schorsing. Daarbij kan niet worden ingezien hoe het instellen van procedures tegen de stad Antwerpen relateert aan het dienstbelang en waarom dit het zou noodzaken verzoeker verlengd uit de dienst te houden. Gezien uit de eerste summier vaststellingen van het AIG blijkt dat er aanwijzingen zijn van tuchtrechtelijk sanctioneerbare feiten lastens S.M. en P.C., kon de verwerende partij niet tot de vaststelling komen dat verzoeker misbruik zou maken van zijn recht tot het instellen van procedures. Dit geldt evenzeer ten aanzien van zijn initiatief tegen P.C. met betrekking tot de toepassing van de door hem opgestelde functioneringsnota. De door verzoeker ingestelde procedures zijn gericht op het bekomen van rechtsherstel ingevolge de twee ordemaatregelen die ten aanzien van hem zijn genomen en de functioneringsnota die werd opgesteld. Deze procedures kunnen dus niet als oneigenlijk worden beschouwd. Uit het voorstel tot zware tuchtstraf blijkt dat de verwerende partij aan verzoeker verwijt zeventien procedures te hebben ingesteld, waarvan negen voor de Raad van State, welke laatste, volgens het recente standpunt van de verwerende partij, geen aanleiding kunnen geven tot een schorsing of tucht. Daarenboven blijkt uit het schrijven van de procureur des Konings van 16 november 2015 dat de klachten tegen S.M., P.C. en E.B. nog steeds hangende zijn. De vraag rijst dan ook wat aan verzoeker kan worden verweten nu duidelijk blijkt dat het administratief contentieux geen

tuchtrechtelijk verwijt uitmaakt of reden tot schorsing is en de door verzoeker geïnitieerde procedures nog steeds hangende zijn, terwijl de beide verlengingen van de schorsing voornamelijk op dit verwijt zijn gegrond.

In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat het de verwerende partij niet toekomt te oordelen over het al dan niet oneigenlijk karakter van de procedures die door verzoeker worden gevoerd. Hij verwijst daartoe naar het deskundigenverslag van het AIG, waaromtrent de verwerende partij geen kritiek heeft geformuleerd.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat de voorlopige schorsing expliciet wordt gekoppeld aan de betrachting van de overheid om verzoeker te doen stoppen met procederen en bovendien aan de opgestarte tuchtprocedure waarmee de overheid verzoeker wil sanctioneren voor die ingestelde procedures, zodat het duidelijk is dat verzoekers recht op toegang tot de rechter wordt belemmerd.

Beoordeling

21. Verzoeker richt zijn kritiek op één zinssnede in de bestreden beslissing in het bijzonder, namelijk “de niet aflatende stroom van procedures tegen de stad Antwerpen”, die zou noodzaken verzoeker buiten dienst te houden, terwijl uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de feitelijke context die de verwerende partij heeft beoordeeld, niet dit enkele feit betreft.

Zoals uit de beoordeling van het eerste middel blijkt, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid ter zake niet te buiten gegaan door op grond van de gemaakte vaststellingen en beoordeling te besluiten dat nog steeds voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 59 van de tuchtwet.

Verzoeker gaat er verkeerd van uit dat hem het recht op toegang tot de rechter wordt ontzegd nu ter beoordeling van de noodzaak van de (tweede) verlenging van de aanvankelijke voorlopige schorsing, niet voorligt het gebruik door verzoeker van het recht om gerechtelijke procedures in te stellen, maar wel, onder meer, het instellen van talrijke procedures en tegen verschillende personen ingediende klachten, hetgeen door de verwerende partij wordt beschouwd als een “oneigenlijk gebruik” van het recht tot het instellen van een gerechtelijke procedure. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

22. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

23. Verzoeker voert de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, “gezien, zoals onder het derde middel werd uiteengezet”, de verwerende partij de bestreden beslissing mede grondt op de beweerde “niet aflatende stroom van procedures tegen de stad Antwerpen”. Volgens verzoeker wordt de voorlopige schorsing verlengd mede omdat hij procedures instelt tegen de stad Antwerpen. De belangen van de stad Antwerpen die zowel rechter als partij is, zijn te dezen vertegenwoordigd door de burgemeester. Verzoeker betoogt dat het onpartijdigheidsbeginsel weliswaar de uitoefening van de tuchtbevoegdheid niet onmogelijk mag maken, doch hij ziet niet in welke delegatie van bevoegdheden de partijdigheid zou hebben doen ophouden. Te dezen staat volgens verzoeker evenwel vast “dat de uitoefening van de tuchtbevoegdheid wel degelijk mogelijk is, met name wanneer de [verwerende partij] zich zou hebben onthouden de procedures tegen de stad Antwerpen als tuchtfeit in te roepen opzichts verweerder”. Een andere manier om tegemoet te komen aan de eis van onpartijdigheid had er kunnen in bestaan het onderzoek in het kader van de verlenging van de schorsing toe te vertrouwen aan een externe instantie. Verzoeker wijst te dezen op de mogelijkheid om dit toe te vertrouwen aan de AIG, waarbij hij

verwijst naar artikel 27 van de tuchtwet. De delegatie van de onderzoeksbevoegdheid aan de AIG zou een objectief element hebben toegevoegd aan het dossier, terwijl de schending van het onpartijdigheidsbeginsel te dezen wordt versterkt door de aanverwantschap van de verwerende partij met één van de leden van het Dircom+.

In haar memorie van wederantwoord wijst verzoeker er nog op dat het deskundigenverslag van het AIG uitdrukkelijk stelt dat de vermeende tuchtfacten grotendeels verjaard zijn en bovendien geen tuchtrechtelijke vergrijpen uitmaken. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de facten zijn wat ze zijn. De relevante vraag is of de facten, zoals de overheid ze voorhoudt, verwijtbaar zijn aan verzoeker en een bedreiging vormen voor het dienstbelang. Gezien de betrokkenheid bij de door haar aan verzoeker verweten facten, behoorde zij het onderzoek aan een externe instantie over te laten en behoorde zij bij haar beslissing rekening te houden met het door deze instantie verleende advies.

In zijn laatste memorie erkent verzoeker dat de delegatie van de onderzoeksbevoegdheid aan de AIG niet kan verhinderen dat de verwerende partij de beslissing dient te nemen, maar hij betoogt dat zij dan rekening zou dienen te houden met een objectief gevoerd onderzoek. Voorts is het volgens verzoeker voor de hand liggend dat de verwerende partij, die betrokken is bij de door verzoeker ingestelde procedures, oordeelt dat deze procedures een oneigenlijk gebruik uitmaken.

Beoordeling

24. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

25. In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat de stad Antwerpen, te dezen vertegenwoordigd door de burgemeester, zowel rechter is als partij op grond van het feit dat de stad Antwerpen de statutaire werkgever is van verzoeker namens wiens belangen de burgemeester als tuchtoverheid optreedt, gaat het in de eerste plaats om de functionele of structurele onpartijdigheid van de burgemeester. De onpartijdigheid van de burgemeester dient alzo vanuit een objectief oogpunt te worden beoordeeld.

Om de schending van de structurele onpartijdigheid van een bestuursorgaan aannemelijk te maken, volstaat geen louter subjectieve indruk van partijdigheid, maar moet die schending objectief gerechtvaardigd kunnen worden, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak. Uit de beoordeling van het derde middel blijkt dat de feitelijke context die de verwerende partij in aanmerking heeft genomen, niet het enkele feit betreft van het instellen door verzoeker van gerechtelijke procedures tegen de stad Antwerpen. Door alsdan louter te stellen dat de schending van het onpartijdigheidsbeginsel te dezen “voor de hand liggend is” omwille van het enkele feit dat de bevoegde tuchtoverheid te dezen ook de hoedanigheid heeft van orgaan van de bestuurlijke overheid tegen wie verzoeker procedures heeft ingesteld, brengt verzoeker geen bijkomende en specifieke objectieve gegevens aan die aannemelijk maken dat de burgemeester van de stad Antwerpen, omwille van dit aan verzoeker mede verweten feit, niet meer onpartijdig zou kunnen oordelen.

Verzoeker maakt geen schending van het onpartijdigheidsbeginsel aannemelijk. De verwijzing door verzoeker, als alternatief om de schending van het onpartijdigheidsbeginsel te vermijden, naar de volgens hem bestaande mogelijkheid om op grond van artikel 27 van de tuchtwet het onderzoek toe te vertrouwen aan de AIG, doet bijgevolg niet ter zake.

26. In zoverre in dit middel eveneens de schending van het onpartijdigheidsbeginsel wordt aangevoerd “gezien de kritiek van verzoeker op het verslag van het Dircom+”, en tevens “het aanverwantschap van de verwerende

partij met één van de leden van het Dircom+”, voert verzoeker de subjectieve partijdigheid van (het verslag van) het Dircom+ van 12 maart 2015 aan waarop de bestreden beslissing, naar verzoekers standpunt, uitsluitend is gesteund, alsook de subjectieve partijdigheid van de burgemeester van de stad Antwerpen.

In het arrest nr. 241.628 van heden waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste schorsingsbeslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 2 april 2015, is de Raad van State tot de vaststelling gekomen dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek en niet enkel op grond van het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst in het volledige politiekorps. De thans bestreden beslissing stelt vast dat de feitelijke elementen vervat in het dossier, waaruit blijkt dat verzoekers aanwezigheid nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst, niet gewijzigd zijn. De argumentatie van verzoeker ten aanzien van het, naar verzoekers standpunt, gebrek aan objectiviteit en onpartijdigheid van de leden van het Dircom+ tijdens de vergadering van 12 maart 2015, alsook van de burgemeester van de stad Antwerpen omwille van zijn verwantschap met een van de leden van het Dircom+, kan niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing leiden en behoeft bijgevolg geen verdere beoordeling.

27. Het middel is niet gegrond.

Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

28. Verzoeker verwijst naar zijn uiteenzetting onder het vierde middel en acht om die reden ook het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Indien al zou kunnen worden aangenomen dat het verslag van het Dircom+ als bewijs ten aanzien van de schorsing zou kunnen worden

gehanteerd, dan kan het naar het oordeel van verzoeker alleszins niet worden aangewend aangaande de verlenging van de schorsing. Een redelijke overheid zou de leden van het Dircom+ hebben geconfronteerd met het verweer van verzoeker en de door hem voorgebrachte bewijsstukken en zou een onderzoek hebben bevolen door een externe en neutrale instantie naar de feiten die hem worden verweten. De aanverwantschap met één van de leden van het Dircom+ heeft mogelijk (of beter: wellicht) het redelijk handelen van de overheid verhinderd.

In zijn memorie van antwoord benadrukt verzoeker dat uit de bij de procureur ingewonnen inlichtingen geen bedreiging van het dienstbelang blijkt, maar dat dit door de verwerende partij behoorde te worden onderzocht. Een redelijke overheid laat dit onderzoek door een externe en objectieve instantie uitvoeren. De uitsluiting van de objectivering of het voeren van een ernstig onderzoek vindt geen grond in rechtens verantwoorde redenen doch wel in de betrachting om verzoeker zonder meer uit de dienst verwijderd te houden in afwachting van een definitieve tuchtrechtelijke sanctie.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker nog dat de verwerende partij, naar eigen zeggen, het verslag van het Dircom+ niet aan een nader onderzoek heeft onderworpen. De onredelijkheid bestaat er volgens verzoeker in dat een overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden, geen passieve houding zou hebben aangenomen, de gecontesteerde feitelijke gegevens zou hebben onderzocht, de leden van het Dircom+ zou hebben geconfronteerd met het verweer van verzoeker en bijgebrachte stukken, en een onderzoek zou hebben bevolen door een externe instantie.

Beoordeling

29. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordeling - of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt.

Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

30. De vraag of het redelijkheidsbeginsel is geschonden, komt derhalve pas aan de orde wanneer vaststaat dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is en op deugdelijke motieven steunt. Blijkens de beoordeling van het eerste middel heeft de verwerende partij bij de verlenging van de voorlopige schorsing geen passieve houding aangenomen ten aanzien van de actuele beoordeling van de impact van de feiten op de werking van de dienst en is niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij bij die beoordeling is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens, noch dat zij hierbij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.

De omstandigheid dat de verwerende partij de leden van het Dircom+ niet heeft geconfronteerd met verzoekers verweer en bijgebrachte stukken, maakt haar beslissing niet onredelijk, aangezien de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek en niet enkel op grond van het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is en blijft met het belang van de dienst in het volledige politiekorps.

Ook het enkele gegeven dat de verwerende partij geen onderzoek heeft bevolen door een externe instantie, maakt daarom deze beslissing evenmin onredelijk.

31. Het vierde middel is niet gegrond.

D. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

32. Verzoeker voert in het middel machtsafwending aan.

Naar het oordeel van verzoeker benaarstigt de verwerende partij met de bestreden beslissing niet de vrijwaring van het dienstbelang, maar streeft zij enkel andere doeleinden na, namelijk het verwijderd houden uit de dienst van verzoeker in afwachting van zijn ontslag. Dit wordt door de verwerende partij zelf in niet mis te verstane bewoordingen bevestigd. Verzoeker wijst er echter op dat hij een verzoek tot heroverweging heeft ingediend bij de tuchtraad, zodat het niet vaststaat dat zonder meer een tuchtsanctie kan worden opgelegd en dat het evenmin vaststaat waaruit een eventuele sanctie dan wel zou bestaan. De verwerende partij kon in rechte dus geen rekening houden met het voorstel tot ontslag en kon alleszins niet op het ontslag vooruitlopen, wat zij duidelijk wel doet in de bestreden beslissing. De enige bijkomende motivering in het voorstel tot tweede verlenging bestond in de verzuchting dat er nog geen definitieve tuchtsanctie kon worden opgelegd. Ook met de bestreden beslissing zelf wordt enkel op een definitieve oplossing geanticipeerd, zijnde het ontslag van verzoeker. Volgens verzoeker is het nemen van de tuchtstraf dan ook steeds het enige oogmerk van de verwerende partij geweest. Ten aanzien van de bestreden beslissing geldt des te meer dat er geen enkele actualisering van het dossier/beoordeling van de bedreiging van het dienstbelang plaatsvond. De enige nieuwe motivering bestond in de verwijzing naar de procedure hangende voor de tuchtraad, terwijl de verlenging van de ordemaatregel enkel dient te zijn ingegeven

door het dienstbelang. Verzoeker merkt nog op dat uit de referte van de tuchtprocedure blijkt dat deze verwijst naar een tuchtdossier dat blijkbaar werd geopend in 2014. Samengenomen met het standpunt van de burgemeester dat de onverenigbaarheid van verzoeker met de dienst al langer zou vaststaan (met name op datum van de dienstvrijstelling), had de burgemeester - indien werkelijk de vrijwaring van het dienstbelang zou worden nagestreefd - de ordemaatregel van schorsing reeds kunnen nemen in de loop van 2014 en behoorde hij geenszins te wachten tot S.M. zijn klacht had neergelegd. Verzoeker beklemtoont dat de referte er onmiskenbaar op duidt dat de tuchtprocedure in 2014 reeds werd opgestart doch, om redenen eigen aan verwerende partij, niet werd verdergezet en pas werd hernomen na de klacht met burgerlijke partijstelling van S.M..

In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat geen enkel ander motief werd toegevoegd ten aanzien van de eerste verlenging van de schorsing, zodanig dat de tweede verlenging enkel en alleen is ingegeven door het niet voorhanden zijn van de definitieve tuchtsanctie. Met de tweede verlenging wil de verwerende partij enkel vooruitlopen op de tuchtsanctie van het ontslag die zij zal nemen. Indien de vrijwaring van de dienst daadwerkelijk wordt beoogd, zou de verwerende partij veel vroeger hebben ingegrepen op het ogenblik dat de relevante feiten bekend werden in 2013 en 2014. Desalniettemin bleef verzoeker in de dienst behouden in zijn functie van STIC tot 21 november 2014 waarna hem een dienstvrijstelling werd verleend en dus zijn onverenigbaarheid binnen het korps niet werd vastgesteld.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat de enige beweegreden voor de bestreden beslissing het opleggen van de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege is, en niet de vrijwaring van het dienstbelang.

Beoordeling

33. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan

worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest.

34. Al heeft de korpschef pas recent een klacht met burgerlijke partijstelling tegen verzoeker ingediend en al zou hij dat hebben gedaan om de toepassing van artikel 59 van de tuchtwet mogelijk te maken, dit neemt niet weg dat het niet de korpschef is maar enkel de burgemeester die kan beslissen om op grond van artikel 59 van de tuchtwet een voorlopige schorsing als ordemaatregel op te leggen. Uit de beoordeling van de vorige middelen blijkt dat de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing op basis van een eigen onderzoek, minstens ook het belang van de dienst voor ogen had. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing enkel met een ongeoorloofd oogmerk zou hebben genomen, zodat geen sprake kan zijn van machtsafwending.

35. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verlenging van de voorlopige schorsing is ingegeven omdat nog geen definitieve tuchtmaatregel kon worden genomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij, met het oog op het nemen van de ordemaatregel in het kader van artikel 59 van de tuchtwet, op basis van een eigen onderzoek, tot de beslissing is gekomen dat verzoekers blijvende aanwezigheid niet verenigbaar is met het dienstbelang van het gehele korps.

36. Het vijfde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques